

Štěpán Cháb: Udřeme se, udřeme své děti a děti jejich dětí. Pak přijdou alimenty na seniory

- CZ24 News | 27. října 2022

ČESKO: Představme si čistě ilustrační situaci (kterou zažívají statisíce seniorů po celé republice na vlastní kůži). Celý život s důvěrou žijete v systému, kde ze svého výdělku platíte již důchodové generaci její potřeby. Všichni to chápeme, mezigenerační solidarita. Vy pracujete, posíláte tedy peníze skrze stát těm, kteří pracovat již nemohou. V systému žijete a plníte své povinnosti s důvěrou, že až půjdete vy do důchodu, stát vám vaši investici do sociálního systému země vrátí. Celých třicet let od revoluce vám přitom stát říká, že tak je to v pořádku, tak to má být. Už jen tím, že se zavedeným systémem nikdo nic nedělá. O důchodové reformě se jen hovoří. Nekoná.

Jenže přijde realita. Dostanete se do seniorského věku a děti seznají, že nastal čas na pomstu za odložení v mateřské škole. A tak se ocitnete v domově důchodců. A ten začne chtít platby. Za stravu, za bydlení, za služby spojené se stářím. A vy zjistíte, že na to nemáte. Že nabízené služby jsou dražší, než kolik jste si za těch pár desetiletí práce a odvodů na sociálním u státu vysloužili. Dá vám na důchodu tak možná na jídlo. Zbytek jde na futra. Zatím. Než přijde někdo s dobrým nápadem. A ten se rozhodně nebude týkat rozumně důchodové reformy, ale dalšího očesávání dalších obětí systému.

Přijde vláda Petra Fialy, vláda, která se chopila kormidla těsně před tím, než o důchod zaskočí zažádat první vlna z generace Husákových dětí. A přijdou nápady. Důchodová reforma se totiž nepovedla už jen proto, že se žádná nedělala. A je tu první nápad asociálního ministra sociálních věcí Jurečky. Měl by se prodloužit odchod do důchodu. Oddálíme tak nástup průšvihů. O rok? O dva? O tři? A pak přijde nápad na alimenty na seniory. Selhání všech předchozích vlád, které se systémem nic nedělaly, hodíme na rodinné příslušníky samotného seniora.

Jinak a lépe řečeno – Aničko, na ten kroužek lepení letadýlek nemůžeš, musíme dědečkovi poslat přilepšení k důchodu. Musíme, Jurečka tím maskuje selhání státu. To víš, Aničko, to nám nějaký úředník projede veškeré příjmy a výdaje a pak nám řekne, že se máme moc dobře a musíme tedy poslat dědečkovi na přilepšenou. Dobře, dobře, můžeme si zaskočit o dveře dál, k jinému úředníkovi, kterému zase vykážeme veškeré příjmy a výdaje, ten nám dá potom razítko, že můžeme ten tvůj kroužek na lepení letadýlek využívat jako sociální případ, za sníženou platbu, nebo za platbu státní. To víš, takhle náš stát funguje, nevytváří samostatnou společnost, vytváří stádo poplatníků, kterým je třeba měsíc co měsíc lustrvat a luxovat příjmy a udržovat je na příjmové hladině mezi závislostí na státu a touhou odsud utéct.

Ted' si Aničko vezmi, jaký to bude fičák, až státní aparát napadne samospásná myšlenka. Co kdyby se neposuzovaly jen příjmy, ale i majetek. To se tak totiž dělá, když si jde jeden zažádat o dávky. Tam se ptají – máte auto? A dům nebo byt máte? A proč ho neprodáte, když ho máte? To až se začne posuzovat podle majetku, to najednou přibude milionářů, kteří si žijou nad poměry. I když budou brát jen minimální mzdu, budou přece bydlet ve zděděném bytě nebo domě. A tak to mají jen zbohatlíci. Fouňové, kteří sobecky nedají svým rodičům ani halěr. To si pak starouška budou muset vyživovat za své z minimální mzdy, protože stát pro něj, i přes jeho minimálně pětadvacetileté hrazení sociálního pojištění, už nehne ani prstem. To bude pak veselo a radostně.

No ano, Aničko, stát mohl přijít s reformou, mohl se zbavit průběžného systému, ne naráz, postupně,

pomalu. Za těch třicet let už jsme mohli mít všechno vyřešené, každý by si ze zákona spořil na svůj důchod sám, stát by o to méně vybíral na sociálním pojištění a všichni by se měli fajn. Žádný průšvih za dveřmi by nebyl. Ale stát nic, rozhodl se pro selhání. A tak, ač jde cestou mezigenerační solidarity, vyvolává mezigenerační nevraživost. Proč? Ale Aničko, ty hloupá, platby za sociální pojištění rostou. Stále rostou. Rok co rok. Přitom se vláda chystá zavést alimenty na seniory. A lidem z peněženek mizí čím dál víc peněz. A ti pak nemají, jako v našem případě, na to, aby zaplatili kroužek na lepení letadýlek pro své děti. A vinu začnou nenápadně házet na dědečka. No protože za to přece může. To on ujídá z rodinného rozpočtu.

A je to jen proto, že politici selhali. Klaus? Zeman? Topolánek? Paroubek? Babiš? I ten Kalousek, co se toho nažvanil. To jsou, Aničko, taková pometla, která nám tu za posledních třicet let dělala ze života očištěc. Výsledek nula. Ne nula. Výsledek jde do záporných čísel. Vláda tak vysílá signál, což je její, to ona umí, že hází do systému vidle, že stát už teď selhává a že je to na lidech samotných.

A ano, použije k tomu emoční vydírání. Řekne člověku – ty sobče jeden ošklivý, tak ty bys upíral svému rodiči, který se o tebe tak staral, který ti dal život a vzdělání i záštitu, ty mu upřeš té trošky peněz, aby neumřel hladu? Že se nestydíš.

Ne, obrácenou logiku neuvidí, kdy my můžeme říct – státe, ty sobče jeden ošklivý, celý produktivní život jsi mému otci i mé matce bral peníze z výplaty a sliboval, že až budou staří, že se o ně za to postaráš a teď najednou ne?

A mohou se ozvat i senioři – teď státe couváš? Teď už ti je minimálně 25 let odvodů na sociálním pojištění málo? Chceš víc? Chceš luxovat účty mých dětí, u kterých vidím, že přežívají tak tak? Jsou mladí, mají děti, musí mít peníze i na kroužek lepení letadýlek. Nemůžeš je oholit až na kost a tvrdit, že když mají brambory, nemají problém. Jsi sobec, státe, protože jsi nedokázal předvídat přicházející průšvih. Jen jsi o tom dlouhá desetiletí impotentně žvanil, abys nás teď postavil před hotovou věc – platte si to sami, syčáci, stát není žádná vývařovna pro chudé, to je klondike pro bohaté.

Aničko, sice to není výchovné co se týká mravů, ale je to výchovné, co se týká občanské nauky, kterou probíráte. Neboj, nebudeme oslavovat to naše zřízení. Podíváme se na něj kriticky, protože to je skutečná občanská nauka. Takhle nápad okomentovala jedna milá paní. „Ten článek je pasé. Takhle to mám v tomhle pičistánu od počátku, tak o jakém zpoplatňování se k*rva bavíme??? Jsem v pečovatelském domě, mám 21% hybnost a když chci nákup, nebo cokoliv, tak jen že pečovatelka vezme za kliku cáluju 300 a pak podle služeb prachy k tomu cca 0,5h 100,-Kč, takže netuším, co by mi ty k*rvy ještě chtěly zdanit, když platím absolutně všechno! Do po*ebanej p*či.“

Nečervenej se, Aničko, to je realita, ne ty vaše ve škole předváděné programy kulturních výměn v rámci EU, tohle je občanská nauka, kde pochopíš fungování státu i společnosti výborně. Jen to neříkej ve škole učiteli, on to nepochopí. Ten si myslí, že svět spasí výměnný program Erasmus. Ve škole se usmívej a říkej – ano, soudruhu kapitalisto, je to tak, jak pravíte – a nenápadně, aby to stát neviděl, si spoř ve valutách na stará kolena. Neboj se u toho jít i do šedé ekonomiky a občurávat stát, však on nedělá nic jiného, občurává obyvatele, kterým má sloužit. Víš, Aničko, stát přestává svými kroky dávat smysl, přestává plnit svou funkci, stává se výraznou příteží. Alimenty na dědečka jsou jen příznak. Jako když začneš malinko popotahovat, když na tebe leze chřipka. To ještě nic není a dá se běhat venku a dělat, že se nic špatného neděje. Zatím. Ono i tu chřipku jde přechodit, Aničko. Ale někdy se to nepovede a přijdou daleko závažnější důsledky.

A teď už se, Aničko, na nic nevyptávej, sedáme do auta a jedeme nakoupit do Německa. Mají tam sice oproti nám trojnásobné platy, ale jídlo tam je levnější. Příznak selhávání našeho státu, Aničko, ten už jde vidět na každém kroku. Ne, lidem to nepřijde divné, zvykli si.

AUTOR: Štěpán Cháb

ZDROJ: krajskelisty.cz